

Když tě ztrácím

Hana Zagorová

Už nemluvíme v hádankách.
V nás horká zášť a chladný strach
se skrývá, cit poslední.
Už nechytáme hvězdný prach,
co každý večer po kapkách
déšť smývá z rozbitých zdí.

Svým obrazem je každý zvlášť,
já věrná jsem, ty nikde nemáš stání.
Vždy býval jsi jen bezohledný hráč.
Kdo tenkrát ale tušil,
co jsi zač, dnes není.

Máš známosti a vzdělání,
máš styl a prášky na spaní.
Jsi známý svou přesností
a přes to všechno, co už máš,
jde bída, kam se podíváš.
Kdo z nás ví, co ví tvůj stín?

Jsme rozumní až k zoufání.
Dřív blouznili jsme láskou do svítání,
pak vrátil se mi místo kluka rváč.
Dnes neruší ti úsměv
ani pláč probuzení.

Náhodou, jak dny jdou,
málo moudřejší se cítím, než kdy dřív.
Najednou s láskou tvou
ztrácím chuť snít ta velká přání.

Z moudrostí, z něžností
stejně zůstanou jen stopy marností.
Co teď mám, zkoušená...
Dnes všechno ztrácím, když tě ztrácím, já.

Dál uléháš tu vedle mne
a plány tvé jsou dojemné i zrádné,
jak ty jsi sám.

Je laciné tvé krédo znát.
Je zvláštní, že chceš se mnou spát
a zvládneš hejno svých dam.

Tak míjíme se s tichem
v ústech vyprahlých
i za jarního tání.
Ty zůstáváš dál, kým jsi nechtěl být
a já se učím krok za krokem
žít v zapomnění.

Náhodou, jak dny jdou,
málo moudřejší se cítím, než kdy dřív.
Najednou s láskou tvou
ztrácím chuť snít ta velká přání.

Šťastná být, tebe mít,

bože můj, jak spolu můžem' vůbec žít?
Co teď mám, zkoušená...
Dnes všechno ztrácím,

když tě ztrácím, ztrácím já...